

ДЕН И НОЩ

Съществува вярване, че по време на белите нощи хората се влюбват най-много и най-трайно. Легендата разказва, че много отдавна Небето се влюбило в Светлината, която била съпруга на Слънцето. Любовта им била толкова силна и толкова невъзможна. Небето се поболяло от мъка, то виждало своята любима само за няколко минути сутрин и вечер малко преди Слънцето да я отведе в покоите си. Настъпил зловещ мрак. Небето и Светлината страдали за тяхната несподелена любов. Тогава Природата решила да им помогне. Тя омагьосала Слънцето и то останало неподвижно на хоризонта - греело по цяла нощ и ден. Като всяко вълшебство, споделените мигове на Небето и Светлината не били вечни, те траели само няколко дни и само един път в годината. Това били Белите нощи - мигът, в който Небето и Светлината се обичат и от тази любов се раждат звездите...

За някои хора обаче красивите бели нощи са истински кошмар, те са "безсънни бели нощи", при тях съзнанието е неспокойно и не може да предразположи организма към релакс. Биологичното обяснение е съвсем просто: епифизната жлеза в мозъка не е в състояние да освободи хормона мелатонин, който дава сигнал за сън. Какво обаче е сънят и какви са неговите функции - си остава биологична загадка. Според някои учени по време на съня, организмът се преустройва след всички извършени дейности през деня. Имайки предвид динамичността и ежедневните критични ситуации в днешния бизнес, не е чудно, че много от мениджърите не могат да преустроят подходящо своя организъм и по този начин да се радват на здравословен и пълноценен сън. Дали не сме свидетели на нещо, наречено бизнес инсомния. Това състояние може да се определи като нежелана реакция на организма в следствие на стрес, напрежение и големи количества кофеин, приети през деня. Понятие "бизнес инсомния" не може да се дефинира съвсем коректно - то е нещо като болест, но не точно, нещо като временно състояние, но не точно. По-скоро начин на живот за съвременния мениджър - стремеж към това винаги да си на точното място, в точното време, да постигнеш точно това, към което се стремиш, с цената на всичко - даже и с безсънни нощи. Къде е причината може би в желанието на всеки ръководител "да огрее навсякъде" и "да грее неуморно", така както Слънцето свети без да залязва по време на Белите нощи. Това е и магия - сливат се в едно енергията, която те държи буден и умората, която те съсипва: денят и нощта. В един момент се питаш дали пък постоянно не сънуваш и всъщност си буден, докато другите просто проспиват живота си. А може би различен и това е твоят начин да покажеш, че си жив, че твориш, че се бориш с апатията, че искаш да промениш света. Започваш от теб самия - от вътрешните нагласи на ума ти за семейството, за работата, която те вдъхновява, за хората, които срещаш всеки ден на улицата и достигнеш до външните аспекти на живота си. В света на постоянна комуникация, в който живеем, всяка секунда, през която сме будни, се прекарва в прием на информация и се реагира незабавно на нея. Но прекалената активност и напрежение, прекомерният шум и информационен поток могат да стресират съзнанието до степен, в която то не е способно да взема адекватни и рационални решения. Важното е в стремежа да се постигне определена финансова сигурност и материални удобства да не се погубва емоционалността, душевността. Каква е ползата да спечелиш целия свят и много пари, ако погубиш душата си? Да, няма полза ще кажат хората, които все още не са загубили способността да чувстват, да усещат, да се раздават, да стоплят сърцата на тези, които обичат с една дума, с едно докосване. Ще има такива, за които душата и духовността са нещо далечно и непонятно, но нещо към което ще се обърнат един ден - рано или късно.

Да се върнем на приказните бели нощи... Как така се получава нощите са бели, а денят е черен? Сами си го случваме. Приказките са вълшебно докосване до човешката душа. Могат ли да докоснат съвременните приказки нашите сърца? Можем ли да се отърсим от егоизма, традиционната еснафщина, стремежа към това да си винаги преди другия, да имаш по-хубава къща от своя съсед, децата ти да учат в по-елитно училище, защо пък и да не изпревариш автомобила пред теб, та ти трябва да водиш, да си най-отпред. За съжаление се наблюдава и нещо много страшно - нетърпимост към успеха на другия, невъзможност да се оценят истинските и стойностни неща в живота. Можем ли да разберем защо приказките на Андерсен и Уайд нямат толкова приказен край - "Малката русалка", "Малката кибритопродавачка", "Щастливият принц", "Славейт и розата"... защо черното е повече от бялото... Защото целта им е да бъдат преживявани. А докато продължаваме да поглъщаме красотата и изяществото с очите си, а не със сърцето и духа си няма да можем да преживеем малките чудеса и радости, които ни се случват постоянно. Възможно е и да сме забравили, че най-същественото е невидимо за очите, а може би никога не сме го знаели. И когато за пореден път по празниците се чуе "На Коледа стават чудеса..." да се замислим. Та те, чудесата, си стават всеки ден, стига да ги обвържем със силата на действието, подчинено на мисълта. Колкото повече се стараем да извлечем ползи за себе си, толкова повече се отдалечаваме от това, към което се стремим. Или погледнато от друга страна - колкото повече се стараем да предоставяме ползи на другите, толкова повече се приближаваме до това, към което се стремим. И както се казва в един изключителен роман "Портретът на Дориан Грей" една от най-големите тайни на живота е умението да лекуваш душата си с преживявания и да оставиш душата ти да се лекува от преживяванията. Белите нощи, Северното сияние, което се вижда след края им, това са си истински преживявания, които те карат да се чувстваш малко по-специален, малко по-щастлив и сякаш докоснат от някакво вълшебство - може би от любовта на Небето и Светлината. Това те кара да се усмихнеш, да подариш една усмивка на някой и да стоплиш сърцето му за един миг. Всичко, което си пожела в коледната нощ - здраве, щастие, любов и топлина, бизнес успехи, ползотворна работа и разни други чудеса ще постигнеш благодарение на вярата и целенасоченото ти съществуване. Всеки ден Бог ни дава освен слънцето и един миг, в който усмихвайки се можем да дарим на хората около нас радост и топлина. Нужно е само да улавяме този вълшебен миг и да чувстваме, че творим чудеса.